

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Христос воскрес!

У овим данима светлости Христовог васкрсења и у данима попразништва највећег хришћанског празника који нас својом божанском светлошћу обасјава, налазимо се у трећој недељи по васкрсу, у Недељи Мирносица. Овај поздрав *Христос воскрес* и *Ваистину воскрес* представља сажетак наше вере хришћанске, један од основних догмата у вери православној јер пре Христовог Васкрсења из старозаветне историје знамо да је било Светих Пророка који су васкрсавали мртве људе. Јуче смо празновали Светог пророка Јеремију који је учинио једно такво чудо. Светог пророка Илију такође познајемо као великог угодника Божјег који је васкрсао сина оне удовице Сарептске која га је хранила.

Међутим, нико од људи пре Христа ни после Христа није успео сам, лично да победи смрт, то јест да васкрсне. Зато је Христово Васкрсење управо та суштинска победа над смрћу, зато је Христово Васкрсење толико битно и суштински важно за веру православној јер нам показује да Христос није био обичан човек; да је био обичан човек Он не би могао кроз самога Себе да победи смрт и да васкрсне, већ је био Богочовек. И исповедајући Христово васкрсење, поздрављајући се овим светим поздравом, исповедајући тај факат и ту чињеницу да је Христос васкрсао, ми заправо исповедамо да је Христос заиста Син Божји, да је богочовек, да је савршени Бог и савршени човек.

На данашњи дан саборујемо у оквиру наше организације *Срби на окуп* и која је најбитнија порука коју на данашњи дан треба да поручимо једни другима? Најбитнија порука да се присетимо наших светитеља који су у основи и свог личног живота, у основи постојања читаве наше државе у сјајном немањићком периоду имали управо Христа и Његово светло Васкрсење. Они си Светим Васкрсењем Христовим светлошћу Васкрсења Христовог пре свега обасјали своје душе и онда су путем те светлости могли да разазнају све оне историјске путеве и беспућа у овоме свету и да изаберу онај прави пут вођени управо светлошћу Христовог Васкрсења. Зато је потребно да ми као појединци и као народ будемо васкрслога Христа, да светлост Његовог Васкрсења имамо као главну звезду водилу, као путоказ који ће нас водити кроз све таме и помрчине овоземаљске, да нам Христово Васкрсење роди трпљење и наду која нас увек учи оној великој истини: да после Голготе следи Васкрсење.

Наш народ налази се разапет, голготски страда у овом тешком времену али Христово Васкрсење представља основу нашег надања, да ћемо после свих ових голгота које сада преживљавамо дочекати и то славно васкрсење духовно, пре свега васкрсење нашег народа. До тада потребно је да ми као појединци хришћани душе своје испуњавамо светлошћу Христовог Васкрсења живећи по заповестима Божјим, живећи и учествујући у Светим Тајнама Христовим, у свему ономе што Црква проповеда, заповеда, пружа и нуди, јер све што је у Цркви, и сама Црква у себи крије и чува тајну Васкрсења Христовог и обасјава нас светлошћу Васкрсења Христовог.

На данашњи дан празнујемо Свете Мирносице, оне Свете жене које су непрестано ишле за Христом. Ишле су за Христом служећи Му својим рукама, својим делима. Христос богочовек је на Своју проповед, на Своју мисију призвао Свете Апостоле, али,

није призвао и Свете жене Мироносице. Оне су саме кренуле за Њим вођене својом дубоком вером у богочовека Христа и вођене својом љубављу према богочовеку Христу. Оне су Га непрестано следиле и пратиле и служиле му како су знале, умеле и волеле. Ту су Света Марија Магдалина и њена сестра Марта, ту су Јована, Сузана и све остале жене Мироносице. Оне су Христа пратиле ревносно и непоколебиво чак и у оним моментима када су се Његови ученици из страха разбежали. То је онај моменат када је Христос био ухваћен и разапет. Жене Мироносице ни тог момента нису одступале од свог божанског Учитеља већ су Га и под Крстом следиле не бојећи се за свој живот, не бојећи се страха јудејскога. На који начин су оне то успевале и постизале? Управо чврстом вером у богочовека Христа и тиме нас, оне тако скромно и смирено не речима већ својим поступком, тим својим доследним следовањем Христу, оне нас поучавају да уколико узрастамо у дубокој вери у богочовека Христа та вера ће нам бити основ снаге, крепости и храбрости да у овоме свету издржимо сва искушења и останемо верни богочовеку Христу и Његовом Светом Јеванђељу и Вери Православној. А то је суштински битно јер уколико себе изгубимо, своју државу, своју земљу уз Божју помоћ вратићемо је пре или касније, али ако изгубимо веру православно, погубимо душу своју никад се нећемо вратити и уразумити. Зато је заправо та Вера Православна, та Небеска Србија која постоји на небу али живи и овде на земљи у душама православних Срба, кроз православне Србе, дакле, то је та тајанствена христолика држава која треба пре свега да се обнови у нашим срцима а онда ће и путем те Небеске Србије и ова земаљска Србија бити обновљена.

Нека би Господ Бог молитвама свих Светих Срба нама даровао дубоку веру која је крепила жене Мироносице да достојно служе Христу, да неодступно Њега прате, да Му служе својим животом, својим трудом, радом, својим иметком, како би угледајући се на ове Свете жене Мироносице и ми достигли Царство Небеско и заједно са њима славили Оца и Сина и Светога Духа сада и увек и у векове векова. Амин!

Христос воскрес!